

Sen Gelmeyeceksen

– Begüm Özdikici · 15 Nisan 2011

SEN GELMEYECEKSEN...

Ve gittin, artık yoksun. Gelişinle cennete dönen dünyam gidişinle azap dolu bir mezar oldu sanki.

Gittin, dinlemeden cevap verme hakkı dahi tanımadan umarsızca vurdun kapıyı, dönüp bakmadan Şimdi kim söyleyecek bana "Huysuzum benim" diye, kim fısıldayacak kulağıma "Uğruna öldüğümün" diye?

Kim, kim saracak ellerimi de, beni bu acımasız hayata karşı kim savunacak?

Gittin, bir başıma beni bende bırakarak, bu aşkın son cümlesine düşünmeden noktayı koyarak gittin.

Ben virgüllerle oyalanırken kendimce, sen minik bir işaretle sonlandırdın, noktayı koydun ve çektin, gittin.

Sabah olmak üzere, güneş bir kez daha doğmakta ısrar ediyor sensiz...

Sen uykunun en tatlı köşesinde salınırken doyumsuz bir keyifle, ben sebep olduğun uykusuz gecelerden birindeyim yine...

Bak yine aklımdasın, yine geldin aklıma. Zaten hiç rahat bırakmıyorsun ki;

Hiç rahat bir nefes aldirmıyorsun ki bana

Gittin. Evet, gittin; ama sen hala benim bir köşemdesin...

Dilimdeki kelimeler eksik, zayıf, hepsi cılız, yetersiz senin karşında

Senin değil aslında, sensizliğinin gölgesinde. Gittin ya umarsızca bundandır başıma gelenelerin hepsi...

Evimin duvarları nemli, küf kokuyor her bir noktası...

Dokunduğum her ıslak duvardan, pis kokulu bir yalnızlık bulaşıyor üstüme, sensiz hiçbir kokunun da rengi yok artık.

Artık ne hayalini kurduğumuz yarınlarımız var bizde ne de yarınlara umut olacak senden bir haber...

Hiç beklemediğim bir anda gelip dayanmıştın kapıma, yine beklemediğim bir anda çektin, gittin...

Bir gün daha kapanmak üzere, güneş soldu zaten hiç parlamıyor ki artık gözümde.

Kapı çalsa sen gelsen ya da sen gelmeyeceksen bırak ölüm gelsin...

Gittin ve bittim... Bırak da ölümü kucaklayayım bari doyasıya...

Begüm Özdikici